

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/319/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618201399
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6618201399.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu OTP Banka Slovensko, a. s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, proti žalovanému O. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. M. XXXX/XX, XXX XX O., v konaní o zaplatenie 13 127,78 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 6Csp/55/2018 - 91 zo dňa 01. októbra 2018 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 3 186,87 Eur a vo výške 6,39 % p. a. zo sumy 13 127,78 Eur od 15. 03. 2018 do 21. 03. 2018, zo sumy 13 027,78 Eur od 22. 03. 2018 do 20. 04. 2018, zo sumy 12 827,78 Eur od 21. 04. 2018 do 15. 05. 2018, zo sumy 12 727,78 Eur od 16. 05. 2018 do 22. 05. 2018, zo sumy 12 627,78 Eur od 23. 05. 2018 do 15. 06. 2018, zo sumy 12 527,78 Eur od 16. 06. 2018 do 26. 06. 2018, zo sumy 12 427,78 Eur od 27. 06. 2018 do 13. 07. 2018, zo sumy 12 327,78 Eur od 14. 07. 2018 do 20. 07. 2018, zo sumy 12 227,78 Eur od 21. 07. 2018 do 14. 08. 2018, zo sumy 12 027,78 Eur od 15. 08. 2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny úveru 1 100,- Eur zastavil v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti z dôvodu čiastočných úhrad istiny žalovaným po podaní žaloby (prvý výrok); uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu úveru 12 027,78 Eur, úrok z omeškania do 14.03.2018 vo výške 1 411,26 Eur, úrok z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 13 127,78 Eur od 15. 03. 2018 do 21. 03. 2018, zo sumy 13 027,78 Eur od 21. 03. 2018 do 20. 04. 2018, zo sumy 12 827,78 Eur od 21. 04. 2018 do 15. 05. 2018, zo sumy 12 727,78 Eur od 16. 05. 2018 do 22. 05. 2018, zo sumy 12 627,78 Eur od 23. 05. 2018 do 15. 06. 2018, zo sumy 12 527,78 Eur od 16. 06. 2018 do 26. 06. 2018, zo sumy 12 427,78 Eur od 27. 06. 2018 do 13. 07. 2018, zo sumy 12 327,78 Eur od 14. 07. 2018 do 20. 07. 2018, zo sumy 12 227,78 Eur od 21. 07. 2018 do 14. 08. 2018, zo sumy 12 027,78 Eur od 15. 08. 2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (druhý výrok); vo zvyšku, t.j. v časti o zaplatenie úroku za obdobie do 14. 03. 2018 vo výške 3 186,87 Eur a zaplatenie úroku vo výške 6,39 % ročne zo sumy 13 127,78 Eur od 15. 03. 2018 do 21. 03. 2018, zo sumy 13 027,78 Eur od 22. 03. 2018 do 20. 04. 2018, zo sumy 12 827,78 Eur od 21. 04. 2018 do 15. 05. 2018, zo sumy 12 727,78 Eur od 16. 05. 2018 do 22. 05. 2018, zo sumy 12 627,78 Eur od 23. 05. 2018 do 15. 06. 2018, zo sumy 12 527,78 Eur od 16. 06. 2018 do 26. 06. 2018, zo sumy 12 427,78 Eur od 27. 06. 2018 do 13. 07. 2018, zo sumy 12 327,78 Eur od 14. 07. 2018 do 20. 07. 2018, zo sumy 12 227,78 Eur od 21. 07. 2018 do 14. 08. 2018, zo sumy 12 027,78 Eur od 15. 08. 2018 do

zaplatenia žalobu zamietol (tretí výrok) a vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64,04% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (štvrtý výrok).

2. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že sa žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o T. úvere č. XXX/XXXX/XXSU dňa 30. 01. 2012 (ďalej len „zmluva o úvere“) Žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi na základe úverovej zmluvy účelový spotrebný úver na nadobudnutie nehnuteľnosti - bytu, zabezpečený touto nehnuteľnosťou v sume 19 440,- Eur a žalovaný sa zaviazal použiť úver dohodnutým spôsobom na dohodnutý účel a poskytnutý úver vrátiť banke, zaplatiť úrok, príslušenstvo a poplatky podľa zmluvy. Zmluva o úvere bola uzavretá podľa § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka. Podľa zmluvy mal žalovaný splácať úver v mesačných anuitných splátkach zahŕňajúcich splátku istiny aj úroku počnúc dňom 27. 03. 2012 s konečnou splatnosťou úveru 27. 01. 2031. Úver bol podľa dohody účastníkov zmluvy o úvere úročný úrokmi vo výške 6,49 % p. a. V prípade podstatných porušení zmluvných povinností žalovaným ako dlžníkom bola podľa článku VII. bod 2 písm. e) zmluvy o úvere banka oprávnená vyhlásiť úver alebo jeho časť za splatný, vrátane úrokov a poplatkov jednorázovo pred termínom splatnosti. V článku VII. bod 5 zmluvy o úvere je uvedené, že dlžník je povinný vrátiť nesplatený úver spolu s úrokmi, poplatkami a s príslušenstvom najneskôr do 10 kalendárnych dní odo dňa doručenia oznámenia o odstúpení od zmluvy alebo oznámenia o vyhlásení úveru za splatný. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere v zmysle článku VIII. bod 2 zmluvy o úvere boli Všeobecné obchodné podmienky OTP banky Slovensko, a. s. pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo v znení účinnom od 01. 01. 2012 (ďalej aj „VOP“). Listom zo 25. 07. 2014 žalobca vyzval žalovaného, ktorý v tom čase už bol v omeškaní so splácaním úveru viac ako tri mesiace o uhradenie dlžnej čiastky po lehote splatnosti vyčíslenej ku dňu 25. 07. 2014 na 784,24 Eur. V tomto liste upozornil žalobca žalovaného podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, že v prípade nevyrovnania svojich záväzkov po lehote určenej v tejto výzve vyhlási žalobca úver za predčasne splatný, čím stratí žalovaný možnosť splácať úver mesačnými splátkami a banka bude požadovať splatenie celého úveru do 10 dní od doručenia vyhlásenia úveru za predčasne splatný. Vyhlásenie úveru za predčasne splatný uskutočnil žalobca listom z 18. 03.2015, v ktorom banka žalovanému oznámila, že vyhlasuje predčasnú splatnosť celého úveru vrátane úrokov a poplatkov, že účinnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastáva 10. deň odo dňa doručenia tejto výzvy a bol vyčíslený zostatok dlhu k 16. 03. 2015. Ku dňu 14. 03. 2018 žalobca vyčíslil nezaplatenú istinu vo výške 13 127,78 Eur, zmluvný úrok vo výške 3 186,87 Eur a úrok z omeškania vo výške 1 411,26 Eur. Zároveň si uplatnil aj zmluvný úrok vo výške 6,39% ročne z dlžnej istiny od 15. 03. 2018 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 3% ročne z dlžnej istiny od 15. 03. 2018 do zaplatenia.

3. Prvoinštančný súd posúdil zmluvu o úvere podľa ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník o spotrebiteľských zmluvách (§ 52, § 53 ods. 9, § 54 ods. 2), ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka, ako aj podľa ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník o zmluve o úvere (§ 497 a § 503) a dospel k názoru, že žaloba je dôvodná len v časti zaplatenia dlžnej istiny z úveru vo výške 12 027,28 Eur spolu s úrokom z omeškania kvantifikovaným za obdobie do 14. 03. 2018 sumou 1 411,26 Eur a naďalej za obdobie od 15. marca 2018 do zaplatenia vo výške 3 % ročne z dlžnej istiny zohľadňujúc jednotlivé úhrady vykonané žalovaným po podaní žaloby. Zmluvné úroky kvantifikované za obdobie do 14. 03. 2018 vo výške 3 186,87 Eur ani za obdobie od 15. 03. 2018 vo výške 6,39% ročne z istiny úveru do jej zaplatenia žalobcovi vôbec nepriznal. Uviedol, že mal za preukázané, že žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 14. 03. 2018. Predčasné zosplatenie úveru je podľa názoru súdu prvej inštancie jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorázové okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Žalobca ako veriteľ môže od dlžníka požadovať zmluvné úroky len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Na zaplatenie zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemá žalobca podľa názoru súdu prvej inštancie nárok. Tento právny názor odôvodnil súdu prvej inštancie tým, že po splatnosti dlhu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť úroky dňom splatnosti zaniká. Pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. Úver je odplátnym právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstavy poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého

by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Ak by súd pripustil, že by veriteľovi patrili popri úrokoch z omeškania aj zmluvné úroky, spotrebiteľ by tak bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia a došlo by k popretiu účinkov veriteľom vyvolanej zmeny spôsobu splatnosti záväzku a veriteľovi by patrili úroky tak, ako keby nedošlo k žiadnej zmene, zatiaľ čo spotrebiteľ by bol oproti veriteľovi znevýhodnený tým, že aj napriek tomu, že došlo k zmene stavu jeho pohľadávky bol by zaťažený rovnakými povinnosťami ako keby k žiadnej zmene nedošlo. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že zmluvné úroky popri úrokoch z omeškania sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovaného, ale vo svojich dôsledkoch odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu (§ 517 ods. 2 O. z.). V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že k predčasnemu zosplatneniu záväzku spotrebiteľa došlo konaním veriteľa, a teda bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právnym úkonom. Ani zo samotného znenia ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka nevyplýva, že po vyhlásení splatnosti úveru sa naďalej úročí istina úveru až do zaplatenia. Naopak podľa ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka má veriteľ právo na zaplatenie úrokov do vrátenia peňažných prostriedkov iba v prípade, že dôjde k predčasnemu vyplateniu pohľadávky dlžníkom. Úroky zo splátky sú v prípade plnenia v splátkach splatné v deň splatnosti splátky, ak sa však má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Ak teda dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti, dlžník už formou splátok neplní svoj záväzok a teda niet dôvodu, aby naďalej plynula splatnosť úrokov zo splátok, na ktoré už dlžník nemá nárok. Z daného je teda podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že ak zanikne dlžníkovi možnosť zaplatiť veriteľovi poskytnutý úver formou splátok, zaniká jeho povinnosť platiť zmluvný úrok vo vzťahu k jednotlivým splátkam potom, ako došlo k zosplatneniu celého úveru. A teda zaniká aj povinnosť dlžníka platiť veriteľovi z poskytnutej istiny ďalšie úroky po zosplatnení dlhu.

4. Podľa súdu prvej inštancie neobstojí ani argumentácia žalobcu, že nepriznanie úrokov z úveru po predčasnom zosplatnení znevýhodňuje klientov, ktorý platia svoje záväzky riadne a včas neobstojí. Súd je toho názoru, že nedochádza k znevýhodňovaniu klientov, ktorý platia riadne a včas úver oproti tým, ktorý tak z akýchkoľvek príčin nerobia a to z dôvodu, že v prípade riadneho splácania úveru žalobca dostane dohodnuté úroky, kdežto v opačnom prípade dostane oproti dohodnutých úrokoch aj úrok z omeškania, pričom tak ako bolo uvedené vyššie za zmenu obsahu záväzku je zodpovedný samotný žalobca. V tomto kontexte by si mal žalobca podľa súdu prvej inštancie uvedomiť, že si má lepšie preverovať bonitu klientov a ich schopnosť splácať poskytnutý úver.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) podľa pomeru úspechu strán sporu v konaní, pričom čistý úspech žalobcu činí 64,04%.

6. Proti tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu v časti zaplatenia zmluvného úroku zamietol a proti štvrtému výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemá žalobca nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z úveru. Uplatnil tak odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie spočíva podľa názoru žalobcu v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 497, § 502 ods. 1 a § 503 Obchodného zákonníka súdom prvej inštancie, z ktorých vyplýva povinnosť dlžníka platiť úrok z úveru až do vrátenia úveru. Povinnosť dlžníka platiť úrok z poskytnutého úveru okrem týchto ustanovení zákona vzniká tiež na základe zmluvných dojednaní v zmluve o úvere. Zmluva o úvere vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nezanikla. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a odstúpenie od zmluvy predstavujú dva rozličné inštitúty. Veriteľov nárok voči dlžníkovi na zaplatenie zmluvného úroku nezanikol a trvá až do úplného splatenia istiny pohľadávky. Na podporu svojho názoru poukázal žalobca na rozhodnutia odvolacích súdov: Krajského súdu Košice sp. zn. 4Cob/146/2013 z 24. 01. 2004, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/140/2013 zo 16. 10. 2013 a sp. zn. 8Co/178/2017 zo dňa 07. 09. 2017 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/26/2017 zo dňa 21. 03. 2018. Úročenie spotrebiteľského úveru bežnými úrokmi až do doby vrátenia poskytnutých prostriedkov priamo upravoval aj zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a nepriamo ho predpokladá aj zákon č. 129/2010 Z. z. ako lex specialis pre oblasť spotrebiteľských úverov (vo vzťahu k Obchodnému zákonníku ako lex generalis). Zákon č. 258/2001 Z. z. v § 6 ods. 1 uvádzal, že spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie

od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Zákon č. 129/2010 Z. z. zase v ustanoveniach týkajúcich sa odstúpenia spotrebiteľa od zmluvy uvádza, že dlžník (spotrebiteľ) je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať až do dňa splatenia istiny. Právne posúdenie prvoinštančného súdu v tom, že žalobca má nárok na zaplatenie zmluvného úroku len do doby splatnosti istiny úverovej pohľadávky predstavuje teda nesprávne právne posúdenie veci. Právnym výkladom, podľa ktorého by dlžníci v omeškani (t. j. po splatnosti pohľadávky) boli povinní platiť len zákonné úroky z omeškania a nie sú povinní platiť zmluvné úroky z poskytnutého úveru, by došlo k legalizovaniu zvýhodnenia neplatiacich dlžníkov (s povinnosťou platiť zákonné úroky z omeškania na úrovni v súčasnosti 5 % p. a.) oproti platiacim klientom (s úrokovou sadzbou na úrovni úrokovej sadzby žalovaného vo výške 6,39 % p. a.).

7. Žalobca poukázal na ust. Čl. III ods. 3 VOP, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli, že banka bude účtovať úroky zo skutočných denných zostatkov úveru od prvého dňa čerpania úveru až do dňa, ktorý predchádza dňu úplného splatenia úveru. Podľa žalobcu toto ustanovenie je odrazom ust. § § 467 a § 502 ods. 1 ObchZ, preto nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou a aj keby ich odrazom nebolo, týka sa primeranosti ceny, preto nemôže byť predmetom prieskumu jeho prijateľnosti v zmysle § 53 ods. 1 veta druhá O. z.

8. Napokon žalobca vyčítal súdu prvej inštancie, že v rozsudku vôbec nezdôvodnil, z akého dôvodu nepriznal žalobcovi vyčíslený zmluvný úrok do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru do 14. 03. 2018 vo výške 3 186,87 Eur, vo vzťahu k nemu je teda nepreskúmateľný, čím uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, že vyhovie žalobe aj vo zvyšnom súdom prvej inštancie zamietnutom rozsahu, eventuálne aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnuto rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

10. Na záver odvolania navrhol žalobca opravu záhlavia rozsudku súdu prvej inštancie v časti označenia pobytu žalovaného, ktorým je podľa žalobcu Z. M. XXXX/XX, XXX XX O..

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

12. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C. s. p. prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že dôkazy vykonané súdom prvej inštancie nebolo potrebné doplniť ani zopakovať a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 C. s. p.). Odvolací súd viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), ako aj rozsahom a odvolacími dôvodmi žalobcu (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal vec z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov žalobcom a dospel k názoru, že odvolanie je dôvodné a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v treťom výroku vo veci samej a závislom štvrtom výroku o nároku žalobcu na náhradu trov konania poľa § 388 C. s. p. zmenil.

13. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi všetky uplatnené nároky okrem zmluvného úroku z úveru za obdobie do 14. 03. 2018 vo výške 3 186,87 Eur a zmluvných úrokov vo výške 6,39 % p. a. z dlžnej istiny za obdobie od 15. 03. 2018 do zaplatenia. Tento zamietajúci výrok bol napadnutý odvolaním žalobcu. Úlohou odvolacieho súdu je posúdiť, či odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) vo vzťahu k vyslovenému názoru súdu prvej inštancie, že po zosplatení úveru stratil žalobca nárok na dohodnuté úroky z úveru je správny alebo ide o nesprávne právne posúdenie veci, ako to namieta žalobca.

14. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 O. z. ,avšak nepodliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), pretože zákon č. 129/2010 Z. z. aplikáciu tohto zákona na druh úveru poskytnutý žalovanému v § 1 ods. 3 písm. b), c), d) výslovne vylučoval, nakoľko účelom poskytnutého úveru žalovanému bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu, pričom lehota splatnosti bola viac ako 10 rokov a návratnosť mala byť zabezpečená záložným právom na kupovanú nehnuteľnosť.

Otázky vzniku zmluvného vzťahu zo zmluvy o úvere, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, sú predmetom úpravy zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „Obchodný zákonník“). Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere § 497 a nasledujúce.

15. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (znenie zákonných ustanovení Obchodného zákonníka ku dňu uzavretia zmluvy o úvere bude odvolací súd aplikovať v celom texte odôvodnenia rozhodnutia) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvykle úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednanú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

17. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, ktoré zostalo nemenné aj ku dňu zosplatnenia úveru), ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania zo zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

18. Zákonný postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalobca dodržal. Túto skutočnosť v dôvodoch rozhodnutia nespochybňuje ani súd prvej inštancie. Na konštatovanie v bode 21. odôvodnenia súdu prvej inštancie, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy žalobca ako veriteľ môže oprávnené od dlžníka požadovať zmluvné úroky len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru odvolací súd uvádza, že z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka takýto záver vyvodiť nie je možné.

19. Podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka je určenie zmluvných strán, výšky úveru a záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky v dohodnutej výške, ako aj záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky. Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatnenia úveru iba do okamihu tohto zosplatnenia alebo mu tieto úroky patria až do doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom. Takáto úprava absentuje aj pri zmluve o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka alebo v zákone č. 129/2010 Z. z.. Snahou zákonodarcu o úpravu tejto otázky priamo v Občianskom zákonníku bola navrhovaná zmena ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonom č. 106/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, že sa na konci tohto ustanovenia mala pripojiť veta: „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“. Navrhovanú zmenu odôvodňovala dôvodová správa nasledovne: „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. Povedané inak, ak bol úver dojednaný na dobu 10 rokov, v 3. roku došlo k jeho jednorazovému zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 OZ, za obdobie zvyšných 7 rokov už veriteľovi nebudú patriť odplatné úroky. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru“. Navrhovaná zmena sa do zákona č. 106/2014 Z. z. nepremietla v dôsledku pozmeňujúceho návrhu Ústavnoprávneho výboru Národnej rady Slovenskej

republiky, ktorý uznesením z 18. marca 2014 č. 392a navrhol v článku I. vypustiť bod 5 v znení: „V § 53 ods. 9 sa na konci pripája táto veta: Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“ z dôvodu možného spôsobenia problémov v aplikačnej praxi.

20. Odvolaciemu súdu sú z jeho rozhodovacej činnosti známe rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie vychádzajúce z názoru, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu (napríklad rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/400/2014 z 29. 07. 2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/4/2017 zo 16. 02. 2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/296/2016), ale aj opačné rozhodnutia obsahujúce názor, že povinnosť platiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľských vzťahoch trvá aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia úveru (napríklad uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/41/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/432/2015, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/108/2014), čím odvolací súd poukazuje na to, že prax súdov pri rozhodovaní o nároku na zmluvné úroky z úveru po jeho zosplatnení je rôzna.

21. Neuhradenie splatných peňažných záväzkov v termíne ich splatnosti sa podľa článku VII. bod 1 zmluvy považovalo za podstatné porušenie zmluvných povinností dlžníka. Pri podstatnom porušení zmluvných povinností dlžníka bola banka podľa článku VII. bod 2 písm. e) zmluvy o úvere oprávnená vyhlásiť úver alebo jeho časť za splatný, vrátane úrokov a poplatkov jednorázovo pred termínom splatnosti. Žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, vrátane úrokov a poplatkov oprávnené, len z dôvodu porušenia povinností dlžníka splácať úver. V zmluve bolo dohodnuté, že v prípade oznámenia banky o vyhlásení úveru za splatný je dlžník povinný vrátiť nesplatený úver spolu s úrokmi, poplatkami a príslušenstvom najneskôr do 10 kalendárnych dní od doručenia oznámenia o vyhlásení úveru za splatný.

22. Podstatnou otázkou pre rozhodnutie o odvolaní žalobcu je, či je možný súbeh úrokov z úveru aj úrokov z omeškania alebo sa navzájom vylučujú. Ustanovenie § 503 Obchodného zákonníka neupravuje dobu, dokedy je dlžník povinný platiť úroky z úveru, iba splatnosť úrokov a dispozitívne v odseku 3 poslednej vete povinnosť dlžníka zaplatiť úroky len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov v prípade vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov dlžníkom pred dobou určenou v zmluve. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru, ktorá je v tomto prípade obsiahnutá v čl. III ods. 3 VOP. Prípustnosť dohody účastníkov zmluvy o úvere o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá je aplikovateľná v Slovenskej republike vzhľadom na v minulosti totožnú a v súčasnosti príbuznú právnu úpravu úverov poskytnutých spotrebiteľom. V rozhodnutí sp. zn. 33Odo/657/2005 z 27. 06. 2017 Najvyšší súd Českej republiky vyslovil záver, že nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi) teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškaní so splnením svojho záväzku z dôvodu, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí výslovne uviedol, že zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úrok z omeškania predstavuje zákonnú sankciu za omeškanie zo zaplatením istiny a oba nároky môžu existovať vedľa seba. Z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán. O možnom súbehu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania pri pôžičke je rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. 07. 2014 sp. zn. 33Cdo/1401/2014. Najvyšší súd tu zdôraznil, že oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná alebo nejedná o občianskoprávny vzťah. S odkazom na ďalšie svoje rozhodnutia (sp. zn. 33Odo/518/2003 z 25. 09. 2003, sp. zn. 33Odo/657/2005 z 27. 06. 2007, sp. zn. 33Cdo/1401/2014 z 24. 07. 2014) Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí z 21. 08. 2014 sp. zn. 33Cdo/212/2014 dal jednoznačnú odpoveď, že „dohodnuté úroky z úveru predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinností, t. j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať dohodnuté úroky a úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj u bezúročnej (bezodplatnej) pôžičky. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať vedľa seba. Z uvedeného výkladu vyplýva záver, že pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné obe sadzby úrokov sčítať a

že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dohodli“. Pokiaľ teda súd prvej inštancie konštatuje, že niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť platiť úroky popri úrokoch z omeškania, odvolací súd oponuje, že niet zákonného kogentného pravidla, ktoré by to vylučovalo, resp. zakazovalo. Preto nemožno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že požadovanie zmluvných úrokov popri úrokoch z omeškania je odklonom od zákona v neprospech spotrebiteľa, resp. odporuje kogentnému zákonnému pravidlu uvedenému v § 517 ods. 2 O.z. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje len úrok z omeškania, nezakazuje platenie úrokov. Naopak hovorí, že úrok z omeškania možno požadovať popri plnení, pričom slovenská judikatúra (na rozdiel od českej) zastáva názor, že takýmto plnením je aj zmluvný úrok (porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/143/98 zo dňa 01. 07. 2000, podľa ktorého „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania.“).

23. Odvolaciemu súdu je známe uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. septembra 2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29C/131/2011-127 z 23. novembra 2011 a rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/30/2012-145 z 30. mája 2012, v ktorých s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/98 neboli žalobcovia v súdnom spore priznané zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere po splatnosti dlhu z dôvodu, že namietané rozhodnutie krajského súdu nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, keď krajský súd stotožňujúc sa s rozhodnutím okresného súdu s poukazom na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v oblasti úrokov z úveru potvrdil rozhodnutie okresného súdu po rozšírení vecnej argumentácie na podporu správnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu. V predmetnom uznesení teda ústavný súd preskúmal rozhodnutie krajského súdu z hľadiska, či výkladom zákona a právnym názorom krajského súdu nedošlo k zásahu do ústavou garantovaného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, t.j. ústavný súd podrobil rozhodnutie krajského súdu testu ústavnosti, či tento názor nie je arbitrárny, svojvoľný či zjavne neodôvodnený. Nev्यjadroval sa však k vecnej správnosti právneho názoru krajského súdu o tom, či úroky patria len do zosplatnenia úveru, nakoľko pokiaľ právny názor všeobecného súdu nie je zjavne svojvoľný, neprekročí teda medze ústavnosti, nie je kompetenciou ústavného súdu posudzovať jeho vecnú správnosť. To je úlohou všeobecného súdnictva (odvolacieho a dovolacieho súdu).

24. Odvolací súd podľa § 388 C. s. p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a vyhovel žalobe v časti zmluvných úrokov po dobe splatnosti úveru, pretože rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho vo veci sp. zn. 4Obo/143/98 s poukazom na ďalšie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a všeobecných súdov Slovenskej republiky už nie je možné považovať za štandardnú obchodnoprávnu judikatúru ani ustálenú súdnu prax. Záver o možnosti dohody platenia zmluvných úrokov až do vrátenia istiny však platí len pre spotrebiteľské úvery nepodliehajúce režimu zákona č. 129/2010 Z.z.

25. Dôvodná je aj odvolacia námietka o nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý vôbec nedáva odpoveď na otázku, prečo žalobcovia nepatria zmluvný úrok do zosplatnenia úveru, čím súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, ktoré v sebe zahŕňa aj právo na danie odpovede zo strany súdu na všetky pre spor relevantné otázky. Zrejme len omylom súd prvej inštancie v bode 21. odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 14. 03. 2018, nakoľko z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že sa tak stalo v marci 2015. K 14. 03. 2018 žalobca v žalobe vyčíslil zmluvný úrok vo výške 3 186,87 Eur. Ak bol teda súd prvej inštancie názoru, že žalobcovia patria zmluvné úroky do zosplatnenia úveru, mal dopytom na žalobcu zisťovať, koľko zo sumy 3 186,87 Eur predstavuje zmluvný úrok do zosplatnenia úveru. Táto otázka je však vzhľadom na vyššie uvedený právny názor odvolacieho súdu nepodstatná.

26. Odvolací súd považujúc odvolanie žalobcu za dôvodné uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovia dohodnuté úroky z nesplatennej istiny za obdobie do 14. 03. 2018 ako aj dohodnuté úroky vo výške 7,39 % ročne z dlžnej istiny za obdobie od 15. 03. 2018 do zaplatenia reflektujúc na čiastočné úhrady istiny žalovaným po podaní žaloby, späťvzatie žaloby a zastavenie konania v tejto časti.

27. Výrok o trovách konania je podľa § 379 písm. a) C. s. p. závislým výrokom na rozhodnutí vo veci samej. Podľa § 396 ods. 2 C. s. p., ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu

trov konania na súde prvej inštancie. Odvolací súd v súlade s § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p. zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo výroku o trovách konania tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že po zmene rozhodnutia vo veci samej sa žalobca považuje za úspešnú stranu v rozsahu 100 % tak v prvoinštančnom, ako aj odvolacom konaní. Žalobe bolo totiž po jej čiastočnom späťvzatí vyhovie v celom rozsahu a aj zastavenie konania v časti späťvzatia žaloby zaviniil svojim správaním - čiastočnými úhradami istiny úveru po začatí konania žalovaný. O výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že na rozhodnutie o návrhu žalobcu na opravu záhlavia rozsudku súdu prvej inštancie v časti pobytu žalovaného je v zmysle § 224 C. s. p. príslušný súd, ktorý ho vydal. Odvolací súd však dáva do pozornosti žalobcu, že trvalý pobyt žalovaného zistený súdom v prvej inštancie v Registri obyvateľov SR (č. I. 33 spisu), z ktorého súd prvej inštancie zrejme vychádzal je Z. M. XXXX/XX.

29. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).